

[Lykketoff]

ændringer i regeringsforholdene. Det, vi har fået demonstreret, er, at Socialdemokratiet har en langt større omsorg for statens finanser end regeringen. Vi har gentaget og gentaget og vil også i en kommende regeringsposition fastholde, at pengene skal tjenes, før man deler dem ud – ingen ufinansierede skattelettelser, ingen generelle løft i udgiftsniveauet, men en målrettet indsats for at fremme beskæftigelsen og øge skattegrundlaget. Det er vejen til at mindske udgifterne og sikre lavere skatteprocenter.

Vi har hørt gentaget i finansministerens afrundende bemærkninger i går aftes, at regeringen demonstrerer, mener den selv, en stram kurs ved at opretholde sit opreklamerede udgiftsloft. Jeg gav i går udtryk for min beundring for, at det altid lykkes at få tallet til at passe – med konjunkturskøn og tekniske korrektioner.

Nu ser jeg på den opgørelse, som Finansudvalgets formand henviste til for et øjeblik siden, at når man ikke får alle finurlighederne med i opgørelsen, er udgiftsrammen ikke de berømte 235,3 mia. kr. men 238,7 mia. kr. Jeg lægger ikke megen vægt på det, jeg lægger ikke megen vægt på det hellige tal, for det indeholder ikke nogen klar vejledning om, hvordan finansloven i virkeligheden er skruet sammen. Men det er meget morsomt, at den opgørelse, vi har fået i Finansudvalget, viser et tal, der er ca. 3,5 mia. kr. højere end udgiftstallet. Dertil kommer, at et meget stort element i forklaringen på, at man har kunnet definere sit udgiftstal som overholdt, er uafklarede engangsindtægter ved salg af statslige aktiver på ca. 3 mia. kr. Risikoen ved det er jo, at det kan bygge op til nye nedskæringer i 1992, hvis man uden omtanke og uden realøkonomiske overvejelser klynger sig til denne kunstige og plasticagtige størrelse, som udgiftsmåltallet er.

Det korte af det lange er, at vi med finanslovaftstemningen om lidt kommer ud af nogle af skyggediskussionerne og her i Folketinget skal til at forholde os til en række reelle problemer. Jeg mener, at dagsordenen for det, vi skal forholde os til, i meget vidt omfang er skrevet eller vil skrive sig selv. Men jeg skal afslutningsvis her nævne ti vigtige punkter:

For det første skal vi finde frem til nye dagpengeregler, hvor virksomhedernes misbrug ved hjemsendelse begrænses og staten kan spare penge.

For det andet skal vi prøve at enes om en fordeling, også for de kommende år, af et stort og heldigvis stigende antal uddannelsespladser til unge, så vi hurtigt og effektivt kan fjerne den nuværende adgangsbegrænsning på de videregående uddannelser.

For det tredje skal vi have taget fat på drøftelser om en stor og samlet efteruddannelsesreform for arbejdsmarkedet, fordi det er en vigtig vej til at styrke det danske samfunds konkurrenceevne og forbedre den enkeltes beskæftigelsesmuligheder.

For det fjerde – og det er endnu mere påtrængende tidsmæssigt – skal vi finde ud af, hvordan den pakke, der skal hjælpe børnefamilierne både med tid og med økonomi, skal skrues sammen.

For det femte er der meget bred enighed i Folketinget om, at der skal findes besparelser på medicinudgifterne. Men der er også et flertal, fik jeg indtryk af i debatten i går, der vil fastholde det synspunkt, at det ikke må ske således, at de syge mennesker får en udgiftsforøgelse.

For det sjette skal der gøres en særlig indsats på boligområdet, der sikrer både ejere og lejere en tryghed i udgifterne, som sætter gang i byfornyelsen, og som sikrer en særlig håndsrækning til de mange, der er klemte af gældsproblemer og dårlige konjunkturer. Jeg er meget skuffet over, at man med finansloven i kraft af den måde, man skærer ned på kvoten for det almene byggeri på, vedtager noget, der i realiteten er huslejeforhøjelser. Det er et klart brud på de borgerlige valgløfter. Jeg håber, at vi kan få ændret i det punkt, som vedrører renoveringen af de almennyttige boligbyggeskader.

For det syvende skal vi selvfølgelig fortsætte og forstærke indsatsen for at forny den offentlige sektor. Vi skal sikre, at borgerne får ydelserne fra fællesskabet så billigt og så effektivt som muligt, og vi skal for alvor tage fat på at forenkle regler. Det er for ganske nylig blevet påvist af professor Grønnegård Christensen, at det trods den megen snak om det ikke ikke sket. Tiden er inde til at tage fat på en ægte afbureaukratisering og en øget decentralisering, men vi skal ikke bevidstløst privatisere vitale samfundsfunktioner.

For det ottende skal vi til at lære bare en lille smule af de store industrilande, lære, hvordan man fører en moderne og aktiv erhvervspolitik. Det kræver et fordomsfrit samarbejde mellem